



Είναι κάποιες μέρες τώρα που τα υπουργεία γέμισαν από λίστες με ανθρώπους προγραμμαμένους, οι οποίοι αποτελούν αριθμούς σε λευκές σελίδες. Ο εθνικός σκοπός της αμφίβολης μείωσης ενός αμφισβητούμενου δημοσιονομικού κόστους με αμφισβητούμενα αποτελέσματα ονομάστηκε διαθεσιμότητα, μέχρι η πρόγραφή να γίνει άπαξ και διά παντός διαγραφή και απόλυση

Οι «διαθέσιμοι» και «περιττοί» του ΥΠΠΟ

Δήμητρα Μυρίλλα

Ανάμεσα στις λίστες, υπάρχουν και 200 άνθρωποι από το υπουργείο Πολιτισμού, αυτό το πιο «ριγμένο» των προϋπολογισμών, το πιο φτωχό, κατά γενική ομολογία, αλλά και η τάχα «βαριά βιομηχανία». Και πράγματι... έπεσε βαρύς ο πέλεκυς. Ήταν 99 οι σχεδιαστές, αλλά οι 63 κρίθηκαν περιττοί. Οι 100 άλλοτε περιττοί εργάτες στον ΟΣΕ και στον ΗΣΑΠ, πήγαν στο ΥΠΠΟ ως χρήσιμοι, και από αυτούς οι 63 κρίνονται για δεύτερη φορά «περισσευούμενοι». Οι 4 βιβλιοθηκονόμοι του υπουργείου Πολιτισμού, οι βιβλιοθηκονόμοι του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου ή του Βυζαντινού Μουσείου, δεν χρειάζονται και οι θέσεις τους καταργήθηκαν, μαζί και οι άνθρωποι. Οι φύλακες κτηρίων και ο ένας θυρώρος και αυτοί περισσεύουν. Διαδικασία αξιολόγησης δεν υπήρξε.

Γιατί αν υπήρχε κάποιος θα είχε δει ότι η «φυσικοθεραπεύτρια» που γίνεται «διαθέσιμη» μέχρι να μεταταχθεί σε απολυμένη είναι από το 1986, δηλαδή 27 χρόνια, ειδικευμένη και έμπειρη συντηρήτρια χαρτίου. ΗΚ.Γ. μίλησε στο «Ποντίκι»: «Φεύγω χωρίς, κάποιος να με κρίνει σύμφωνα με το έργο μου και γι' αυτό νιώθω ότι μου έχουν χίσει την αξιοπρέπεια και το ήθος μου. Είναι σαν να μου διαγράφουν 27 χρόνια και να μου τα πετάνε στα μούτρα. Το πιο παράλογο απ' όλα είναι ότι το ίδιο το υπουργείο μου έδωσε άδεια άσκησης του επαγγέλματος του συντηρητή κρίνοντας

τα ουσιαστικά μου προσόντα!». Όσο για το περίφημο δίπλωμα της φυσικοθεραπεύτριας, «μα το κατέθεσα στο υπουργείο το 1995, όταν μονιμοποιήθηκα και είχα ήδη ειδικευτεί στη συντήρηση χαρτίου. Το υπέβαλα μόνο για να υπάρχει κατατεθειμένος ένας τίτλος σπουδών. Τώρα όμως το πλήρωνω».

Γαϊτανάκι υποκρισίας και κανιβαλισμού

«Στο γαϊτανάκι της υποκρισίας και της κανιβαλικής λογιστικής και της επικοινωνιακής χυδαιότητας δεν αναζητούμε λογικές απαντήσεις. Ξέρουμε καλά πως γι' αυτούς οι εργαζόμενοι και οι ζωές τους είναι απλός αριθμοί και πως δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για το έργο που παράγεται στο υπουργείο Πολιτισμού. Ξέρουμε καλά πως τον πολιτισμό, την παιδεία, την υγεία, κάθε κοινωνικό / δημόσιο αγαθό θέλουν να τα διαλύσουν. Για αυτό και είναι χρέος μας να τους πολεμήσουμε» θα πει ο Στάθης Γκότσης, πρόεδρος του Ενιαίου Συλλόγου Εργαζομένων ΥΠΠΟ Αττικής Στερεάς & Νήσων.

Ο Κ.Π., από το 1997 που βρέθηκε ως βιβλιοθηκονόμος με πτυχίο ΤΕΙ στη βιβλιοθήκη του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου, δηλαδή στη βιβλιοθήκη των 25.000 τόμων, στη βιβλιοθήκη που χρησιμοποιούν εκατοντάδες ερευνητές, Έλληνες και ξένοι, έκανε, όπως ο ίδιος μας λέει, «την ψηφιοποίηση της βιβλιοθήκης, τη

βάση δεδομένων, την καταλογογράφηση και την ταξινόμηση. Αγαπώ αυτήν τη δουλειά, έχω κάνει θυσίες και δεν μπορώ να διανοηθώ ότι η διαχείριση μιας βιβλιοθήκης είναι ειδικότητα που δεν χρειάζεται στον θεσμικό φορέα του πολιτισμού και επομένως καταργείται».

Όσο για τους σχεδιαστές, είναι παρόντες σε κάθε αρχαιολογικό έργο, σε κάθε ανασκαφή, σε κάθε έκθεση ή επανέκθεση μουσείου. «Οι αποτυπώσεις και οι τεκμηριώσεις ανασκαφών ή ευρημάτων, οι τομές και οι κατόψεις, τα σχέδια για τις εκθέσεις των μουσείων, η προσαρμογή των αρχιτεκτονικών σχεδίων σε οικοπέδα όπου έχουν βρεθεί αρχαιότητες ή τα σχέδια που δημοσιεύονται στις διατριβές των αρχαιολόγων είναι δουλειά των σχεδιαστών λείει στο «Π» ο Κ.Π., ένας από τους σχεδιαστές του Αρχαιολογικού Μουσείου της Θήβας που κρίθηκαν περιττοί. Ο ίδιος εργάζεται τα τελευταία 15 χρόνια ως υπάλληλος αορίστου χρόνου, ενώ ο συνάδελφός του από το Μουσείο της Θήβας εργαζόταν ως σχεδιαστής εδώ και 21 χρόνια. «Όποτε χρειαζόταν, δε, κάναμε και άλλες δουλειές, όπως γραμματειακή υποστήριξη».

Δύο φορές σε αχρηστία

Οι εργάτες που ήρθαν από τον ΟΣΕ και τον ΗΣΑΠ, μέσα σε δύο χρόνια κρίθηκαν δύο φορές άχρηστοι. «Στον ΟΣΕ ήμουν εργάτης στις γραμμές, με έφεραν στο υπουργείο Πολιτισμού και έγινα φύλακας κτηρίου. Έτσι κι αλλιώς, όλοι εμείς αισθανόμασταν παρείσακτοι και τώρα ξαναβρεθήκαμε στον δρόμο. Και μάλιστα η θέση του φύλακα κτηρίου καταργήθηκε και ως ειδικότητα» μας λέει ο Γ.Κ., που θέλει μόνο 3 χρόνια για να βγει στη σύνταξη, αλλά στο μεταξύ, από τα 850 ευρώ που έπαιρνε μισθό, για το διάστημα των 8 μηνών που θα είναι σε διαθεσιμότητα θα παίρνει μόνο το 75%. «Από τη στιγμή που μας κλείσανε και αυτήν την πόρτα είμαστε στο έλεος». Έχει όμως 3 παιδιά άνεργα, μία σύζυγο που δεν δουλεύει και δάνεια που έχει σταματήσει πια να πληρώνει.

«Είμαστε για το διάολο πεσκέσι» θα πει ο συνάδελφός του Γ.Ζ., με ένα πικρό, αλλά ωστόσο αληθινό χαμόγελο. Και εκείνος, ένας από τους περισσευούμενους του ΟΣΕ. «Το ένα μου παιδί πάει στο λύκειο, το άλλο δεν δουλεύει και η γυναίκα μου είναι άνεργη. Έχω χάσει τη γη κάτω από τα πόδια μου. Πάλι καλά που βρίσκω το κουράγιο και μιλάω – και να σκεφτείτε ότι ήμουν πάντα με το χαμόγελο». Ακόμα είναι... αλλά τώρα πρέπει να είναι διπλά δυνατός. «Δεν θα το βάλω κάτω. Θα ξαναθυμηθώ τα χρόνια που ήμουν μπροστάρες σε κάθε περγία» λέει και αναθαρρεύει. Και μαζί αναθαρρεύουμε κι εμείς...